

ЛЕ-ДА́-ЧА ПО-ДУ́Ш-КА

Ма-ле́нь-кій Я-ри́н-ці тре́-ба ра́-но вста-ва́-ти, щоб до шко́-ли йти, а не хо́-чень-ся, ой як не хо́-чень-ся! Ввече-рі пи-та́-є Я-ри́н-ка у ді-ду-ся:

— Чо-му́ вран-ці вста-ва́-ти не хо́-чень-ся? На-вчіть ме-не спа́-ти так, щоб хо-ті́-ло-ся вста-ва́-ти і йти до шко́-ли.

— Це по-ду́ш-ка в те́-бе ле-да́-ча, — від-по-вів ді-ду́сь.

— А що ж їй зро-бі́-ти, щоб во-на́ не бу-ла́ ле-да́-чо-ю?

— Зна́-ю я та-єм-ні́-цю, — по́-шепки ска-за́в ді-ду́сь. — О-то са́-ме то-ді, як вста-ва́-ти не хо́-чень-ся, візь-мі́ по-ду́ш-ку, ві-не-си на сві́-же по-ві́-тря, до́б-ре ві-бий ї́ї ку-лач-ка́-ми — во-на́ й не бу́-де ле-да́-чо-ю.

— Спράв-ді? — зра-ді-ла Я-рін-ка. — Я так і зроб-лю зів-тра.

Врэн-ці дý-же не хó-чень-ся вста-ва-ти, а-лє трé-ба ж на-реш-ті по-дýш-ку про-вчі-ти, лі-но-щі з не-ї ві-би-ти.

Схо-пі-лась Я-рін-ка шви-дэнь-ко, о-дяг-ла-ся, ві-нес-ла по-дýш-ку на по-двір'-я, по-клá-ла на лав-ку — та ку-лач-ка-ми її, ку-лач-ка-ми.

По-вер-ну-ла-ся до хá-ти, по-клá-ла по-дýш-ку на ліж-ко — та й у-ми-ва-ти-ся. А ді-дусь у вó-са по-смі-ха-эть-ся.